

بررسی نقش مبارزات سیاسی در تعجیل ظهور و سرنوشت نهایی نبرد تمدن‌ها

نقش مبارزات سیاسی در تعجیل ظهور چیست؟

در طول تاریخ پر فراز و نشیب بشریت، همواره دو نیروی متضاد خیر و شر در نبرد بوده‌اند؛ نیروی شر «ظلم سازمان یافته» و نیروی خیر «عدالت خواهی فطری». از یک سو نظام‌های استکباری با تمام توانشان به دنبال محو ارزش‌های الهی و انسانی بوده‌اند، از سوی دیگر، جوامع بیدار و صالحان عالم با جان و مالشان پرچم امید و مقاومت را بالا نگه داشته‌اند. در بطن تفکر شیعه، این کشمکش تاریخی با مفهوم انتظار پیوند خورده و به یک پرسش بنیادین ختم می‌شود که، نقش مبارزات سیاسی در تعجیل ظهور چیست؟ آیا وظیفه ما صرفاً منتظر نشستن و دعا کردن است؛ یا باید با حرکتی فعال و سازنده زمینه ساز پایان دوران غیبت شویم؟

انتظار فراتر از یک حالت انفعالی، یک فلسفه زندگی و عملی است. مبارزات سیاسی، اجتماعی و فرهنگی که علیه استکبار جهانی شکل می‌گیرد، بیان‌گر عملی این انتظار هستند. این قیام‌ها نه تنها ابزاری برای حفظ هویت دینی در برابر سپاه شیطان بوده، بلکه فرآیند کلیدی «ظرفیت‌سازی جهانی» را هم اجرا می‌کنند. جهان برای پذیرش عدل مطلق و رسیدن به اضطرار برای ظهور منجی، ابتدا باید شکست و ناکارآمدی ایدئولوژی‌های بشری را درک کند. هر حرکت مبارزاتی، ستونی از ستون‌های سپاه شیطان را فرو می‌ریزد و بشریت را یک قدم به بلوغ فکری و پذیرش تمدن نوین جهانی نزدیک‌تر می‌کند. این مبارزات، همان پرچم‌هایی هستند که حق را به دوش می‌کشند، تا آن‌را در لحظه موعود به دست صاحب اصلی‌اش بسپارند. در واقع، نقش مبارزات سیاسی در تعجیل ظهور جوری است که بدون مبارزات سیاسی هدفمند و انقلاب‌های الهی که افسانه شکست‌ناپذیری ظلم را نابود کرده و نیروهای صالح را تربیت می‌کند، انتظار کشیدن برای ظهور، یک خیال خام و کودکانه است؛ پس نقش مبارزات سیاسی در تعجیل ظهور، نه یک شعار تشریفاتی و تبلیغاتی، بلکه یک نقشه راه عملی است که مؤمنان را از دایره صبر منفعلانه و بی‌ثمر به میدان جهاد سازنده برای تحقق آینده روشن به حرکت می‌کشاند. این مجاهدت‌ها و مبارزات الهی، زمین را برای

قدم های مقدس منجی از آلودگی ها پاک کرده و اراده الهی برای تربیت انسان تا مقام خلیفه الهی را محقق می سازد.

نقش انتظار فعال در تقابل خیر و شر

روزی که خداوند انسان را آفرید و او را اشرف مخلوقات قرار داد، غرور و حسادت مخفی شیطان بروز یافت. او از دستور خدا سرپیچی کرد و به انسان سجده نکرد. از همان روز دو جبهه مخالف در عالم تشکیل شد. تمام انسان ها از آن روز تا روز موعود، بنا بر انتخاب ها، افکار، عقاید و سبک زندگی شان در یکی از این دو جبهه قرار می گیرند؛ جبهه خیر که سپاه اهل توحید است و جبهه شر که سپاه شیطان است. این تقابل از سرکشی شیطان شروع شد و تا برپایی دولت کریمه و تمدن نوین اسلامی در جهان ادامه دارد. نکته کلیدی ماجرا آن است که هیچ انسانی نمی تواند خارج از این دو جبهه یا در جبهه میانی این دو باشد، زیرا جبهه میانی وجود ندارد. هدف خلقت انسان آن بود که در دولتی کریمه، تحت تربیت مربی متخصص و معصوم قرار بگیرد، تا به والاترین درجه شباهت به خدا برسد. اما شیطان و سپاهش از پاننشسته و با تمام قوا تلاش می کنند، تا این هدف محقق نشود. اینجاست که نقش مبارزات سیاسی در تعجیل ظهور معنا پیدا می کند. تقابل سپاه توحید و سپاه شیطان در چند بُعد صورت می گیرد؛ ابتدا تقابل عقاید و اندیشه ها، سپس تقابل سبک زندگی ها، ارتباطات و انتخاب ها. اما آیا این تقابل های فکری و فرهنگی در برابر حملات چندبُعدی و تجهیزات نظامی سپاه شیطان کافی است؟ آیا می توان در برابر هجوم همه جانبه دشمن، جنگ را صرفاً با گفتمان و بیان پیش برد؟ پاسخ این است که خیر.

نقش مبارزات سیاسی در تعجیل ظهور، نقشی چندبُعدی و مؤثر است که رزمندگان سپاه توحید باید به جوانب مختلف آن آگاه باشند. صالحان آخرالزمان در سپاه توحید باید آرایش جنگی خود را مطابق آرایش جنگی دشمن بچینند و همواره هوشیار باشند. این کسب معرفت، تطهیر عقاید، انتخاب سبک زندگی الهی، مبارزات فکری و فرهنگی، نبرد اندیشه ها، آموزش و پیشبرد اهداف نظامی، همان انتظار فعال است که به عهده منتظران حقیقی و صالحان آخرالزمان گذاشته شده است. آنها نقش مبارزات سیاسی در تعجیل ظهور را باور داشته و زندگی شان را بر محور این هدف برنامه ریزی می کنند

نقش انتظار فعال در جهانی سازی ظهور

دیدگاه «انتظار فعال و سازنده» پس از انقلاب اسلامی ایران برجسته و مطرح شد. انتظاری عملی که نقش مبارزات سیاسی در تعجیل ظهور را پررنگ می‌داند و این مبارزات و انقلاب‌ها را لازمه قطعی برای ظرفیت‌سازی جهانی، جهت فهم حقیقت منجی و مقدمه‌سازی ظهور می‌داند. حکومت جهانی امام زمان (عجل الله تعالی فرجه الشریف) نمی‌تواند در یک خلأ سیاسی و اجتماعی رخ دهد. ایشان برای اداره جهان به یک پایگاه نظامی و فکری نیاز دارند. یکی از نقشه‌های مبارزات سیاسی، فراهم کردن این پایگاه است. مبارزات سیاسی و انقلاب‌های الهی قدرت‌های جهانی سپاه شیطان را به چالش می‌کشند، ساختارهای نظامی و سیاسی مستقل ایجاد می‌کنند و زیرساخت‌های لازم برای حمایت از حکومت جهانی منجی موعود را فراهم می‌سازند. رهبران الهی انقلاب اسلامی ایران بارها به ماهیت مهدوی انقلاب ایران برای فراهم‌سازی زیرساخت‌های تمدن نوین اسلامی در جهان اشاره کرده‌اند. امام خمینی (رحمة الله علیه) و سید علی خامنه‌ای انقلاب اسلامی ایران را مبارزه‌ای فکری و سیاسی برای مهیا کردن فضای ظهور معرفی کردند. این هدف با تلاش صالحان آخرالزمانی و معرفت‌آنها به نقش مبارزات سیاسی در تعجیل ظهور، محقق شد؛ امروز ایران اسلامی در عرصه قدرت نظامی جایگاه ممتازی یافته و حرف بسیاری برای گفتن دارد.

دیگر نقش مبارزات سیاسی در تعجیل ظهور، ایجاد آمادگی فکری در جهانیان برای احساس نیاز به منجی و نابودی طاغوت‌هاست. حرکت سیاسی با طرح شعار عدالت‌خواهی مبارزه با فساد و استکبار، اذهان عمومی جهان را به سمت ایده حکومت جهانی عادلانه سوق می‌دهد، همان بلوغی که شرط اصلی پذیرش جهانی امام است. این حرکت با حمایت جهانی آزادگان جهان از مظلومان فلسطین جان‌گرفت. حمایت از مظلومان فلسطینی و مقابله با دولت جعلی اسرائیل از ایران اسلامی آغاز شد و به مرور با تبیین و حمایت ایران از این جنبش، آزادگان جهان به آن پیوستند. امروز این انقلاب فکری در جهان ایجاد شده و آزادگان جهان در کنار هم برای نابودی طاغوت‌ها و ظهور منجی تلاش می‌کنند.

نقش مبارزات سیاسی در تاریخ شیعه

در حقیقت، در جهان امروز که زور و قدرت را کسانی در دست دارند که مبارزان مجهزتری هستند، منتظران راهی جز آنکه مؤمنانی مجهز و قدرتمند باشند، ندارند. ظهور منجی در گرو قدرت‌گیری صالحان آخرالزمان است، منتظران باید مبارزانی مؤمن، هوشمند، آگاه، شجاع و متخصص باشند، تا بتوانند مردم جهان را با قدرت ایمان، علم، قلم و سلاح خود بیدار کنند. هرگاه این بیداری محقق شود، صالحان جهان به هم می‌پیوندند و اقیانوسی می‌شوند که سپاه شیطان را مثل سپاه فرعون در خود می‌بلعند؛ آنگاه زمین برای آمدن منجی و حکومت او مهیا می‌شود.

در طول ۲۵۰ سال امامت ائمه شیعه (علیهم‌السلام) علت اصلی عدم تشکیل حکومت توسط ایشان، یا عدم ثبات بعضی حکومت‌های کوتاه مدت آنها، نه فقدان فرصت حکومتی، بلکه کمبود یا نبود مبارزانی بود که حقیقتاً مؤمن و مطیع مطلق فرمان امام باشند. برخی از آنها سجاده‌نشین‌هایی بودند که امر امام را بر خود واجب نمی‌دیدند، عده‌ای هم شمشیر به دستانی بودند که مطابق میل و سلیقه خود می‌جنگیدند، نه امام. به همین دلیل، اغلب امامان معصوم (علیه‌السلام) در طول دوران امامتشان همواره مجبور به تقیه بودند و رنج‌های فراوانی متحمل شدند، تا اگرچه ظهور منجی در آن دوره محقق نشد، اما مراتب اولیه تربیت و پایه‌ریزی حکومت ایشان انجام شود.

معضل عدم درک نقش مبارزات سیاسی در تعجیل ظهور همواره در طول تاریخ وجود داشته و مانع بسیار بزرگی برای ظهور امام زمان (عجل‌الله تعالی فرجه الشریف) بوده است. درست مثل زمانی که امام خمینی (رحمة الله علیه) قصد برپایی انقلاب اسلامی ایران را داشتند، اما این دو قشر اهل افراط و تفریط از ایشان حمایت نکردند. ایشان هم با معرفت عمیق به نقش مبارزات سیاسی در تعجیل ظهور و علم به ضربه‌های بزرگی که تاریخ شیعه از این نادانی دیده است، مبارزانی را برای مقدمه‌سازی ظهور تربیت کردند که بتوانند با سلاح علم و ایمان، جهان را همراه خود کرده و امام منجی را به زمین پاگشا کنند.